

BERTÓK LÁSZLÓ

Beleakad ebbe is, abba is

*Beleakad ebbe is, abba is, most abba, hogy
miközben a vércukorszint és a koleszterin
(Szkülla és Kharübdisz?) sziklái között
lavíroz (próbál átjutni), s éppen „almanapot”
tart, meg tudja-e tenni gyaloglásban
ugyanazt a távot (ugyanabban a tempóban),
amit tegnap vagy tegnapelőtt megtett,
s először elmosolyodik (na és?!),
aztán meg (mint akit rajtakaptak),
elszégyelli magát, mi lesz vele
(mi történhetett?), ha ahelyett, hogy (mint
régén) észre se venné, vagy leleményesen
(kapásból, rutinból) játszva legyőzné
az efféle pitiáner, mindennapos,
orra előtti akadályokat („szörnyeket”,
„veszedelmeket”), s idejét, erejét, eszét
(tapasztalatát, fantáziáját) a jövőre,
a gyógyulásra, a megérkezésre (Ithakára?)
fordítaná, megszeppelve (berezelve,
ügyetlenül) velük vacakol, viaskodik,
s már-már eszébe se jut emlékezni
a történet döntő fordulataira (Kirkére, az
Alvilág kapujára, egyebekre), vagy
álmodozni az előtte álló kalandokról
(Kalüpszóráról?, Nauszikaáról?), eltűnődni
a várható megpróbáltatásokról, amelyekbe
belekeveredhet (belekeveredik?) még?
Miért, hogy máris úgy viselkedik, mintha
nem Szkülla és Kharübdisz szorosában
ügyeskedne, hanem ismeretlen fia,
az Ithaka szigetére vetődött Télegonosz
dárdacsapásai előtt ugrándozna?*